

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 551: Pháp Do Phật Thuyết, Vốn Dĩ Pháp Pháp Điều Viên Dung

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 047)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Pháp do Phật thuyết, vốn dĩ pháp pháp điều viên dung.】

Không có một pháp nào là không viên dung. Trong cửa Phật cũng thường nói, người viên dung thuyết pháp, không pháp nào không viên dung. Khoan hãy nói đến việc giảng những kinh luận Đại thừa viên đốn này, chúng ta lấy kinh điển của ngoại giáo, như quyển “Tân Cựu Ước” của Cơ Đốc giáo, tôi mà giảng thì sẽ thấu đáo hơn cả mục sư của họ, họ giảng không qua được tôi. Những chỗ họ giảng chưa được viên mãn, tôi giảng được viên dung, tôi có cách để giảng cho viên dung, còn họ thì không có cách. Kinh điển của Thiên Chúa giáo, cho đến “Kinh Coran” của Hồi giáo, tôi đều có thể giảng rất viên dung. Hiểu rõ đạo lý là được rồi, lý không thể không hiểu rõ, lý chỉ là một cái lý, chớ nên cho rằng tất cả kinh luận Phật giáo này là một lý, những thứ khác thì lại là một lý khác, chẳng phải đã nói rõ cho quý vị rồi sao? Mười pháp giới y báo chánh báo trang nghiêm đều do tự tánh biến hiện ra. Lý là gì? Lý chính là Chân như Bỏ tánh, chỉ là một mà thôi. Nếu quý vị có thể hội quy về tự tánh, thì có pháp nào mà không viên dung? Pháp pháp điều viên dung; nếu quý vị không hội quy được, thì mọi thứ đều không viên dung, nói thật lòng thì dù là kinh “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm” cũng không viên dung. Do đó có thể thấy, **nhìn thấu, buông xả** là thực sự quan trọng, không thể không buông xả. Sau khi nhìn thấu mới chịu buông xả, thực sự chịu buông xả, thì đó mới thực sự là nhìn thấu, hai điều này bổ sung cho nhau, làm trợ duyên cho nhau.

【Người học ắt phải luôn lấy cái nghĩa viên dung này, nơi tự tâm, nơi tất cả các pháp, mà vi mật quán chiếu, tinh tấn dụng công, để xả bỏ đi cái phàm tình thiên chấp của mình. Sau đó, sự viên giải của chính mình, mới mong được hiển lộ.】

Đại khai viên giải mà bên Giáo hạ nói, cảnh giới này chính là **Minh tâm kiến tánh** mà Thiên tông nói đến, danh từ tuy không giống nhau, nhưng cùng là một cảnh giới, cùng là một sự việc, người niệm Phật chúng ta gọi là **Lý nhất tâm bất loạn**. Có thể làm được hay không? Có thể làm được. Nếu làm không được, Phật tuyệt đối sẽ không thuyết pháp này ở thế gian; Phật nói ra pháp này mà người thế gian làm không được, quý vị thử nghĩ xem, vậy thì Phật đang đem chúng ta ra làm trò đùa, trêu chọc sự khao khát của chúng ta, Phật như vậy thì quá tàn nhẫn rồi, sao Phật có thể làm ra việc như vậy! Phàm những gì được giảng ở thế gian chúng ta, đều là những điều người thế gian chúng ta có thể làm được. Làm thế nào? Trên “Kinh Kim Cang” đã nói cho quý vị biết, buông xả là làm được. Tại sao quý vị làm không được? Quý vị không chịu buông xả. Trong kinh giáo có nói, quý vị muốn cầu đại khai viên giải, cái gọi là “*một kinh thông, tất cả kinh thông*”, làm thế nào mới thông? Buông xả thì liền thông. Quý vị ngày nay nghiên cứu giáo lý, tại sao lại nghiên cứu một cách vất vả như vậy? Bởi vì quý vị có tri kiến, quý vị có phiền não, như trong kinh nói, quý vị có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng; quý vị có ngã kiến, nhân kiến, chúng sanh kiến, thọ giả kiến, vậy thì không tương ứng rồi, tâm của quý vị không thanh tịnh. Cũng giống như một tấm gương, bên trên có rất nhiều bụi bặm, dơ bẩn vô cùng, thì soi chiếu đồ vật làm sao có thể rõ ràng được? “Kinh Kim Cang” dạy điều gì? Dem những thứ dơ bẩn đó rửa sạch đi, đều không cần nó nữa. Một khi không cần nữa, thì tấm gương đó liền phóng quang minh, mọi thứ đều được soi chiếu rõ ràng. Quý vị phải biết rằng, tất cả mọi tri kiến, những suy nghĩ của ta, những cách nhìn của ta, toàn bộ đều là rác rưởi, toàn bộ đều là ô nhiễm, đã làm chướng ngại và che lấp toàn bộ quang minh vốn có của chính mình. Chư vị phải hiểu rõ sự thật này, nhất định đừng nên luyến tiếc những thứ ô nhiễm đó của quý vị nữa. Tại sao chúng sanh không chịu buông xả? Chính là vì đã quen với những ô nhiễm này, vô cùng luyến tiếc! Phật khuyên quý vị lau sạch nó đi, quý vị lại luyến tiếc, không nỡ, không nỡ xả bỏ, cho nên mới chuốc lấy nhiều rắc rối như ngày hôm nay. Đọc kinh đọc không hiểu, nghe kinh cũng nghe không hiểu, rõ ràng trong kinh có vô số ý nghĩa vô cùng tốt đẹp, nhưng lại không nhìn ra được, lại không thể hội được. Nhìn cũng không nhìn ra, thể hội không được, thì làm sao quý vị có thể ứng dụng vào trong đời sống? Làm sao quý vị có thể được tự tại trong cuộc sống?

Câu nói ở đoạn cuối này rất hay, vô cùng hay! “*Xả bỏ đi sự thiên chấp*”, thiên là thiên kiến, kiến giải của quý vị không viên mãn; chấp là chấp trước, là

những sự chấp trước sai lầm này. Phàm tình, phàm tình là vọng tưởng, là phiền não, tham sân si mạn, đây chính là phàm tình. Sau khi xả bỏ đi thứ này, thì đại khai viên giải là điều rất có khả năng; nói cách khác, dùng tâm thanh tịnh đọc kinh, dùng tâm thanh tịnh nghe kinh, sẽ khai ngộ. Tôi thường xuyên khuyến tấn các đồng tu, chúng ta phải dùng tâm chân thành, tâm cung kính, tâm thanh tịnh, tâm từ bi, chỉ cần dùng bốn loại tâm này, học Phật pháp, học thế pháp, đối nhân xử thế tiếp vật, thì không có gì là không thành công cả. Đây cũng chính là điều Thiện Đạo đại sư đã nói, “mọi việc làm đều phải xuất phát từ tâm chân thật”, không thể dùng vọng tâm. Vọng tâm là gì? Thiên chấp, phàm tình chính là vọng tâm, chính là chướng ngại. Chúng ta bắt buộc phải nhận thức nó, nó là chướng ngại, nó là hư vọng, nó hại chúng ta rất thâm, đời đời kiếp kiếp đều bị nó làm hại, đời này đã nhận thức rõ ràng nó rồi, thì nhất định phải xả bỏ nó. Phương pháp xả bỏ như thế nào, phía trước đã giảng qua rất nhiều lần, phía sau vẫn sẽ còn giảng đến. Đây là lòng từ bi của Thế Tôn trong bộ kinh này, không ngừng nói cho chúng ta; cũng chính là không ngừng nhắc nhở. Biết rằng tập khí của chúng ta quá sâu nặng, một lần, hai lần không có tác dụng, phải huân tập nhiều lần, huân tập trong thời gian dài, sau đó chúng ta mới có thể giác ngộ, mới có thể ghi nhớ, mới có thể nghiêm túc đi sửa đổi.